

Poesia David Castillo

Posar versos al cinema

Van ser alguns dels representants dels *novíssims*, amb Pere Gimferrer al capdavant, els que van utilitzar el cinema de manera recurrent als seus poemes. La devoció cinèfila ensopava dins dels poemes i la caiguda eren magnífiques recreacions d'ambients, que inspiraven tant com la música o la pintura. Durant els darrers anys, molts poetes catalans s'han inspirat en altres arts. Margarit i Rovira ho han fet amb el jazz, Ferran Anell es va centrar en Billie Holliday i Ernest Farrés va viatjar fins a la pintura metafísica i realista d'Edward Hopper. Hi ha altres exemples entre autors més joves, però avui us parlarem del *Traveling* de Francesc Solé Campanins (Barcelona, 1969), que va obtenir la darrera edició del premi Joan Perucho de la Vila d'Ascó amb un conjunt de poemes d'homenatge a films majoritàriament dels últims trenta anys, alguns tan coneguts com *Els ponts de Madison County*, *El pianista* de Polanski, *El piano* de Jane Campion, el *Dràcula* de Coppola, *La mort a Venècia* de Visconti i moltes altres.

Escenes, tràvelings, plànols seqüència i primers plans dels personatges ens remeten a moments que el poeta ha retingut en el seu imaginari particular. La proposta és interessant perquè és com una recerca de la inspiració a través del cinema, des de grans èxits de taquilla a documentals, com *Me & Isaac Newton*, de Michael Apter. En algunes estrofes està francament notable, com la que clou el poema "The mission", sobre la inquietant visió de la pietat de Roland Joffé, amb un duel de Jeremy Irons i

Una insuperable Nastassja Kinski va protagonitzar 'Paris, Texas' de Wim Wenders ARXIU

Robert de Niro: "El que vaig fer sura de bocaterrosa en l'argila dels meus somnis sense jutges." També es llueix en el *Paris, Texas*, de Wim Wenders: "Ja sé que només som temps vessat i els nostres cossos que l'empenyen. Ja sé que la felicitat és pels que es queden quan l'astorament

s'esquerda. Sé que vas fer aquest viatge per mi i quan vas arribar no hi havia ningú esperant: papallones de cendra sobrevolaven les restes de l'incendi."

Solé Campanins ja havia projectat la relació entre poesia i cinema a altres llibres anteriors, com ara *Cinema* (2007) i *Video-*

club (2008). Amb *Traveling* podem trobar la síntesi poètica, la lectura d'un poeta davant l'emoció de les imatges. Qui no va partir i gaudir del *Dràcula* de Coppola? "Aquell dolor de jove, que arriba per incendiar-me a crits i m'apropa a la vida en el seu foc." Poesia sense crispets. *

Traveling
Autor: **Francesc Solé Campanins**
Premi Joan Perucho
Editorial: **Meteora**
Barcelona, 2012
Pàgines: **66**
Preu: **16,50 euros**

Assaig Xavier Serrahima

Manual d'acompanyament

Per una mort apropiada
Autor: **Marc Antoni Broggi**
Editorial:
Edicions 62
Barcelona, 2011
Pàgines: **304**
Preu: **20,50 euros**

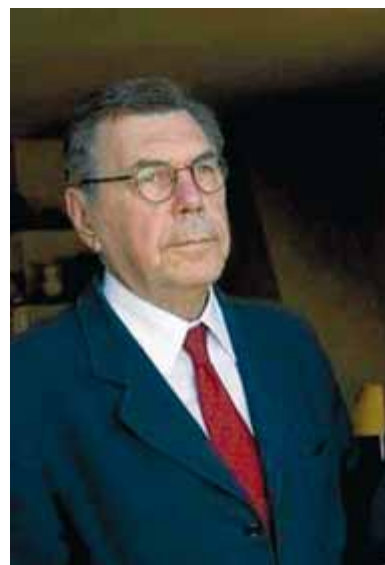
Que el cognom Broggi és sinònim d'una praxi mèdica i quirúrgica tan acurada com exquisida és una evidència tan palmària que no creiem que calgui insistir-hi gaire. El que ja no és tan conegut és que per a aquesta família de metges l'atenció i la consideració envers el malalt –envers la persona que hi ha darrere de cada pacient– és, almenys, tan essencial com el mateix tractament.

Ho demostra amb escreix el tan esplèndid com tranquil·litzador llibre sobre l'acarament i l'acceptació de la mort que ha escrit Marc Antoni Broggi. Amb una generosa voluntat pedagògica, que situa gairebé en un nivell d'igualtat l'atenció mèdica i l'atenció personal, el cirurgià ofereix tot un seguit de pautes que perme-

ten acostar-se de la manera més eficient, però sobretot més humana, a la realitat de la mort; perquè si bé "morir és inevitable [...], morir malament no ho és".

Tres grans àmbits implicats

Aquestes pautes o consells s'adrecen als tres grans àmbits implicats en aquesta situació tan extrema: "l'íntim, el familiar i el públic o professional". Tenint tothora present que, atès que la mort cadascú l'acull –o la viu (i l'ha de viure)– d'acord amb el seu tarannà intransferible, l'objectiu no ha de ser "ensenyar a morir", ans "ajudar aquella persona a fer-ho a la seva manera". Sabent que *ajudar* significa, per damunt de tot, fer costat: escoltar, entendre i acceptar.

El metge Marc Antoni Broggi

En definitiva, vetllar per la lleial i completa satisfacció dels valors i interessos personals del malalt.

Manuel de bones pràctiques

Raó que justifica no tan sols la mateixa necessitat de l'obra, sinó la manera de plantejar-la i de redactar-la: no tant com un llibre de lectura, sinó com un manual de bones pràctiques adreçat a tots aquells que hagin de tractar un malalt terminal: els metges i infermeres en primer lloc però també –i sobretot– els familiars que envolten el pacient.

Quan els primers es vegin aclaparats, i els segons deseparats, per una tan desgraciada situació, si no tenen a prop el llibre de Marc Antoni Broggi... és més que probable que el trobin a faltar! *